

[Gert Petersen]

styrker i en krigssituation, måtte ændres til en formulering, så det blev muligt at tilføje udenlandske styrker i krisesituationer. Det er da noget, der interesserer hele verden, og hvis udenrigs... undskyld, forsvarsministeren er blevet misforstået og fejlciteret på det punkt, så synes jeg ærlig talt, det er temmelig uansvarligt af forsvarsministeren ikke omgående at få det korrigeret.

Forsvarsministeren blev også citeret for at have sagt, at det da ikke kunne udelukkes, at disse forstærkninger, der altså kunne komme hertil i en krisesituation, at disse forstærkninger kunne medbringe atomvåben. Hvis det også er et fejlcitat, så synes jeg ærlig talt, at forsvarsministeren burde have skyndt sig at få det korrigeret. Det tror jeg ville have interesseret både i Øst og Vest og Nord og Syd og ikke bare herhjemme, fordi det som sagt er en ny politik, der bliver lagt op til.

Derfor tager jeg det ærlig talt ikke særlig alvorligt, når forsvarsministeren nu prøver på at redde sig ud af det ved at fortælle os alle sammen, at han er blevet sådan lidt misforstået.

Jeg tager det ikke særlig alvorligt, fordi forsvarsministeren selv under den forsvarspolitiske debat her i folketinget forvrængede den stående danske formulering om dette forstærkningsspørgsmål. Han forvrængede den og talte om, at vi havde jo sagt nej til permanent stationering »under de nuværende omstændigheder«. Det har Danmark ikke sagt nej til. Danmark har sagt nej til stationering – underforstået: af enhver form – i fredstid, færdig. Det har været det hidtidige standpunkt siden 1954. Når forsvarsministeren foretog denne drejning under debatten, var der naturligvis en mening med det – jeg kan beskyldte forsvarsministeren for meget, men ikke for at være ubegavet, i hvert fald ikke her fra talerstolen. Forsvarsministeren er udmærket klar over, hvordan disse ting hænger sammen.

Og jeg ærgrer mig egentlig over, at jeg ikke har to hoveder at tage mig til, for nu oplever jeg en helt ny formulering, som lyder: »under de nuværende omstændigheder, nemlig i fredstid«. Ja, så har vi det hele forenet i en højere enhed, og så er der ingen, der ved, hvad det overhovedet drejer sig om. Hidtil har det været sådan, at Danmark ikke tillod stationering af fremmede styrker i fredstid, færdig, og nu er man altså ude på glideba-

nen, i virkeligheden den samme glidebane, som de borgerlige ordførere er endt ude for enden af. Men i socialdemokratiet har man åbenbart så meget indre uro, at man ikke åbenlyst tør køre videre sammen med hr. Palle Simonsen og de andre derovre.

Jeg håber, den uro får standset turen på glidebanen, for jeg synes, det er en helt katastrofal situation, man anbringer landet og os selv i.

Det er ikke noget spidsfindigt spørgsmål at stille udenrigsministeren at spørge: hvad er en spændingsperiode, hvad er en krisesituation i jeres definition? Er det det samme som krig? Var Cubakrisen, var Berlinkriserne, var Vietnamkriserne udtryk for krig i Øst-Vest-forholdet for Danmarks vedkommende?

Det var det jo ikke, og det ved man udmærket godt; derfor må vi have noget mere at vide om, hvad det er for en spændingsperiode og en krisesituation, man taler om.

Lasse Budtz (S):

Jeg må sige til hr. Gert Petersen, at vi har naturligvis udmærket forstået, hvad der stod i forespørgslen, men vi har sandelig også forstået intentionerne. I den forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom på, at med al respekt for generalerne og forsvarskommandoens intentioner og viden, så er det naturligvis regeringen i forbindelse med folketinget, der afgør, hvornår der er en krisesituation, hvornår der er en spændingssituation, og hvad der i så fald måtte skulle gøres. I den forbindelse må jeg henvise til, hvad udenrigsministeren og forsvarsministeren har sagt.

Der er ikke tale om en ny NATO-strategi for Danmark, bl.a. af den grund, at det forslag, som vi venter på, de muligheder, som kan opstå af et sådant forslag, også må være helt afhængige af, hvad en ny amerikansk regering efter næste valg måtte komme til af resultater. Hr. Gert Petersens viden om den slags ting er jo velkendt.

Jeg vil gerne sige til fru Mette Madsen, som var lidt inde på, hvad andre lande kunne henstille, beslutte, foreslå osv., at de kan selvfølgelig foreslå alt, men det er – som fremhævet mange gange – den danske regering, der tager stilling, hvilket forslag der end måtte fremkomme.